

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Plzeň – město rozhodl samosoudcem Mgr. Borisem Valovým v hlavním líčení konaném dne 14.3.2024 v Plzni

takto:

Obžalovaný

██████████, narozený ██████████ v ██████████ bytem ██████████

je vinen, že

1. dne 5.5.2014 v Plzni osobně přihlásil u Krajského soudu v Plzni do insolvenčního řízení vedeného pod sp. zn. ██████████ fiktivní pohledávku za dlužníkem ██████████ nar. ██████████, ve výši 70.377,45 Kč s příslušenstvím na základě směnky na částku 65.000,- Kč ze dne 28.9. 2012 vystavené za poskytnutou půjčku, kterou ██████████ podepsal, přestože mu obžalovaný nikdy žádné finanční prostředky nepůjčil a taková pohledávka tedy nikdy nevznikla, přičemž byla uplatněna jako způsob úhrady odměny obžalovanému za seps návrhu na povolení oddlužení, který byl obžalovaným sepsán na základě jeho předchozího jednání s ██████████ dcerou ██████████ a ██████████ kteří dne ██████████ v místě jejich trvalého bydliště ██████████ podepsali tento návrh na povolení oddlužení, který již obsahoval fiktivní závazek ██████████ ve výši 65.000,- Kč vůči obžalovanému, přičemž přihlášením takové pohledávky obžalovaný částečně snížil uspokojení ostatních skutečných přihlášených věřitelů ██████████ a ██████████ a to GE Money Bank, a.s. (nyní MONETA Money Bank, a.s.), IČ: 25672720, PROFI CREDIT Czech, a.s., IČ: 61860069, COFIDIS s.r.o., IČ: 27179907 a Česká spořitelna a.s., IČ: 45244782, o částku ve výši 34.919,48 Kč,

2. dne 29.7.2014 v Plzni osobně přihlásil u Krajského soudu v Plzni do insolvenčního řízení vedeného pod sp. zn. [redacted] fiktivní pohledávku za dlužníkem [redacted] nar. [redacted], ve výši 87.896,18 Kč s příslušenstvím na základě směnky na částku 85.000,- Kč ze dne 23.10.2013 vystavenou za poskytnutou půjčku, kterou [redacted] podepsala, přestože jí obžalovaný nikdy žádné finanční prostředky nepůjčil a taková pohledávka tedy nikdy nevznikla, přičemž byla uplatněna jako způsob úhrady odměny obžalovaného za seps návrhu na povolení oddlužení, který byl obžalovaným sepsán na základě jeho předchozího jednání s [redacted] [redacted] v Plzni, která dne 25.6.2014 podepsala tento návrh na povolení oddlužení, který již obsahoval fiktivní závazek [redacted] ve výši 85.000,- Kč vůči obžalovanému, přičemž přihlášením takové pohledávky obžalovaný částečně snížil uspokojení ostatních věřitelů [redacted] [redacted] a to [redacted] [redacted], Citibank Europe plc, North Wall Quay 1, 166 40, Dublin, Rebonita s.r.o., IČ: 28567749, Radniční 1247, Frýdek-Místek, Profidebt, s.r.o. (nyní Intrum Czech, s.r.o.) IČ: 27221971, Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, IČ: 41197518, RWE Energie, s.r.o. (nyní innogy Energie, s.r.o.), IČ: 49903209, Barlog Capital a.s., IČ: 28210956, CETELEM ČR, a.s., IČ: 25085689, Československé obchodní banky, a.s., IČ: 00001350, [redacted], IČ: [redacted], ČEZ Prodej, s.r.o., IC: 27232433 a O2 Czech Republic a.s., IČ: 60193336, o částku ve výši 30.716,50 Kč,
3. dne 15.5.2016 z blíže nezjištěného místa prostřednictvím své datové schránky [redacted] přihlásil u Krajského soudu v Plzni do insolvenčního řízení vedeného pod sp. zn. [redacted] fiktivní pohledávku za dlužníkem [redacted] nar. [redacted], ve výši 63.801,79 Kč s příslušenstvím na základě uznání dluhu na částku 61.500,- Kč ze dne 22.8.2015 vystavenou na základě smlouvy o půjčce ze dne 5.8.2013 na částku 80.000,- Kč, přestože jí obžalovaný žádné finanční prostředky nikdy nepůjčil a taková pohledávka tedy nikdy nevznikla, přičemž byla uplatněna jako způsob úhrady odměny obžalovaného za seps návrhu na povolení oddlužení, který byl obžalovaným sepsán na základě jeho předchozího jednání s [redacted] [redacted] v Horšovském Týně, která dne 14.3.2016 podepsala tento návrh na povolení oddlužení, který již obsahoval fiktivní závazek [redacted] [redacted] ve výši 61.500,- Kč vůči obžalovanému, přičemž přihlášením takové pohledávky obžalovaný částečně snížil uspokojení ostatních věřitelů [redacted] [redacted] a to CASPER UNION s.r.o., IČ: 24830801, Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, IČ: 41197518, Intrum Justitia Czech, s.r.o., IČ: 27221971, [redacted] soudního exekutora, [redacted], [redacted], T-mobile Czech Republic, a.s., IČ: 64949681, a Marsa Limited, reg. č.: 403525, Belmont Chambers, P.O. BOX 3443, Road Town. VG 111, Tortola, Britské Panenské ostrovy, o částku ve výši 28.327,03 Kč,
4. dne 23.5.2016 z blíže nezjištěného místa prostřednictvím své datové schránky [redacted] přihlásil u Krajského soudu v Plzni do insolvenčního řízení vedeného pod sp. zn. [redacted] fiktivní pohledávku za dlužníkem [redacted] nar. [redacted], ve výši 160.384,14 Kč s příslušenstvím na základě uznání dluhu na částku 152.300,- Kč ze dne 17.6.2015 jako části zápůjčky na základě smlouvy o zápůjčce na 200.000,- Kč, přestože [redacted] žádné finanční prostředky nikdy nepůjčil a taková pohledávka tedy nikdy nevznikla, přičemž byla uplatněna jako způsob úhrady odměny obžalovaného za seps návrhu na povolení oddlužení, který byl obžalovaným sepsán na základě jeho předchozího jednání s manželi [redacted] [redacted] a [redacted] [redacted] v Horšovském Týně, kteří dne 19.2.2016 podepsali tento návrh na povolení oddlužení, který již obsahoval fiktivní závazek [redacted] [redacted] ve výši 152.300,- Kč vůči obžalovanému, přičemž přihlášením takové pohledávky obžalovaný částečně snížil uspokojení ostatních věřitelů [redacted] [redacted] a [redacted] a to Evropské leasingové s.r.o., IČ: 24820938, Via SMS s.r.o., IČ: 24720275, Raiffeisen stavební spořitelny

a.s., IČ: 49241257, Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, IČ: 41197518, COFIDIS s.r.o., IČ: 27179907, Provident Financial s.r.o., IČ: 25621351, [REDACTED], [REDACTED], České podnikatelské pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group, IC: 63998530, Fair Credit International, SE, IČ: 24852422, Kubánské náměstí 1391/11, Praha, BNP Paribas Personál Finance SA, boulevard Haussmann 1,75009, Paříž, Obec Kout na Šumavě, IČ: 00253499, ČEZ Prodej, s.r.o., IČ: 27232433, [REDACTED], [REDACTED], SMART Capital, a.s., IČ: 26865297, [REDACTED], Heineken Česká republika, a.s., IČ: 45148066, Home Credit, a.s., IČ: 26978636, RWE Energie, s.r.o., (nyní innogy Energie, s.r.o.) IČ: 49903209, České pojišťovny a.s., IČ: 45272956 a Finančního úřadu pro Plzeňský kraj, IČ: 72080043, a to o částku ve výši 3.090,07 Kč,

tedy

pod body 1.-2.:

částečně zmařil uspokojení věřitele jiné osoby tím, že k majetku dlužníka uplatnil neexistující pohledávku a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli malou,

pod body 3.-4.:

částečně zmařil uspokojení věřitele jiné osoby tím, že k majetku dlužníka uplatnil neexistující pohledávku a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli malou,

čímž spáchal

pod body 1.-2.:

pokračující přečin poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku,

pod body 3.-4.:

pokračující přečin poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 222 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **12 (dvanácti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **2 (dvou) roků**.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá peněžitý trest ve výměře **100 (jednoho sta) denních sazeb** ve výši **700 (sedmi set) Kč**, tj. v celkové výši **70.000 Kč**.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se se svými nároky na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních poškození:

- PROFÍ KREDIT Czech, a.s., IČ 61860069, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1,

- Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, IČ 41197518, Regionální pobočka Plzeň, se sídlem Sady 5. května 59, Plzeň,
- O2 Czech Republic a.s., IČ 60193336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4,
- Evropská leasingová s.r.o., IČ: 24820938, se sídlem Harmonická 1384, Praha 5,
- Raiffeisen stavební spořitelna a.s., IČ 49241257, se sídlem Koněvova 2747/99, Praha 3,
- COFIDIS s.r.o., IČ: 27179907, Bucharova 1423/6, Praha 5,
- Česká podnikatelská pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group, IČ: 63998530, se sídlem Pobřežní 665/23, Praha 8,
- obec Kout na Šumavě, IČ 00253499, se sídlem Kout na Šumavě 1,
- HEINEKEN Česká republika, a.s., IČ: 45148066, se sídlem U Pivovaru 1, Krušovice,

Naproti tomu se obžalovaní:

1. [REDACTED], narozený [REDACTED] v [REDACTED] bytem [REDACTED],
2. [REDACTED], rozený [REDACTED] narozený [REDACTED] v [REDACTED], bytem [REDACTED],

podle § 226 písm. b) tr. řádu zprošťují obžaloby Okresního státního zastupitelství v Domažlicích ze dne 13.5.2021 čj. ZT 78/2019-444, a to:

obžalovaný [REDACTED] pro skutek obžaloby ad 3., kterého se měl dopustit tím, že:

dne 3.4.2016 z blíže nezjištěného místa prostřednictvím své datové schránky [REDACTED] přihlásil do insolvenčního řízení vedeného pod sp. sn. [REDACTED] fiktivní pohledávku za dlužníkem [REDACTED] nar. [REDACTED], bytem [REDACTED] ve výši 87 078,56 Kč s příslušenstvím na základě uznání dluhu na částku 82 000,- Kč ze dne 24.4. 2015 vystaveného na základě smlouvy o zápůjčce ze dne 6.12. 2014 na 90 000,- Kč, přestože [REDACTED] žádné finanční prostředky nikdy nepůjčil a taková pohledávka tedy nikdy nevznikla a byla uplatněna jako způsob úhrady za sepis návrhu na povolení oddlužení, který byl sepsán na základě předchozího jednání [REDACTED] s obžalovaným [REDACTED], které proběhlo v Horšovském Týně, v ulici [REDACTED] v [REDACTED], kdy tento návrh na povolení oddlužení předložil dne 28.1. 2016 obžalovaný [REDACTED] v Horšovském Týně [REDACTED] k podpisu, když v tomto návrhu na povolení oddlužení byl již uveden fiktivní závazek [REDACTED] ve výši 82 000,- Kč vůči obžalovanému [REDACTED], kdy přihlášením takové pohledávky obžalovaný [REDACTED] částečně snížil uspokojení ostatních věřitelů [REDACTED] a to Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, IČ: 41197518, HELP FINANCIAL s.r.o., IČ: 26440334, Finančního úřadu pro Plzeňský kraj, IČ: 72080043, a AB 4 B.V., soukromé společnosti s ručením omezeným, Strawinskylaan 933,1077XX Amsterdam, Nizozemské království o částku ve výši nejméně 30.327,20 Kč ke dni 10.5. 2019,

čímž měl spáchat přečin poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku,

a obžalovaní [REDACTED] a [REDACTED] pro skutek obžaloby ad 6., kterého se měli dopustit tím, že:

v dosud přesně nezjištěné době a na dosud přesně nezjištěném místě, nechal [redacted] po předchozí vzájemné domluvě s [redacted] rozeným [redacted] podepsat v jeho prospěch fiktivní směnku [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted] kterou následně dne 25.10.2017 [redacted], rozený [redacted] osobně přihlásil u Krajského soudu v Plzni do insolvenčního řízení vedeného pod sp. zn. [redacted] dlužníka [redacted] na základě přihlášky pohledávky, a to ve výši 209.147,85 Kč s příslušenstvím na základě směnky ve výši 189.350,- Kč ze dne 20.6. 2015, když taková pohledávka nikdy nevznikla a ačkoliv obžalovaný [redacted] musel vědět, že se jedná o fiktivní pohledávku, tak ji uvedl v návrhu na povolení oddlužení sepsaném ke dni 21.7.2017, v Domažlicích, kde uvedl fiktivní závazek [redacted] výši 189.350,- Kč vůči obžalovanému [redacted] (nyní [redacted] ačkoliv při jednání s [redacted] v [redacted], v [redacted], neobdržel obžalovaný [redacted] od [redacted] žádný doklad týkající se jakéhokoliv dluhu, který by měl mít [redacted] vůči [redacted] (nyní [redacted] kdy přihlášením takové pohledávky [redacted], rozený [redacted] a [redacted] částečně snížili uspokojení ostatních věřitelů [redacted] a to [redacted], [redacted], [redacted] JET Money s.r.o., IČ: 25858246, PROFI CREDIT Czech, a.s., IČ: 61860069, Fair Credit International, SE, IČ: 24852422, CreditPortal, a.s., IČ: 05561302, Invest Capital Malta LTD The Hub, Triq Sant Andrija 00, SGN1612 San Gwann, Malta, Český Triangl, a.s., IČ: 25864106, Heršpická 800/6, 639 00 Brno - Štýřice, JUSTRINON MANAGEMENT a.s., IČ: 29216842, a EOS Investment Česká republika, s.r.o., IČ: 01411641, o částku ve výši 28.193,- Kč ke dni 30.4.2019, když dle sdělení insolvenčního správce v případě plnění podmínek insolvence ze strany [redacted] by bylo [redacted] minimálně vyplaceno 74.163,- Kč, což představuje 30 % z přihlášené pohledávky ve výši 209.147,85 Kč,

čímž měli spáchat přečin poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku spáchaný ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a ve formě spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku,

nebot' v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se se svými nároky na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních poškození:

- Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, IČ 41197518, Regionální pobočka Plzeň, se sídlem Sady 5. května 59, Plzeň,
- PROFI CREDIT Czech, a.s., IČ 61860069, se sídlem Klimentůvská 1216/46, Praha 1,
- CreditPortal, a.s., IČ: 05561302, se sídlem Argentinská 286/38, Praha-Holešovice,
- Invest Capital Malta LTD The Hub, Triq Sant Andrija 00, SGN1612 San Gwann, Malta,
- EOS Investment Česká republika, s.r.o., IČ: 01411641, se sídlem Novodvorská 994/138, Praha 4.

Odůvodnění:

1. Na obžalovaného [redacted] byla podána státním zástupcem Okresního státního zastupitelství v Domažlicích obžaloba pro mimo jiné 4 skutky shora specifikované pod body 1) až 4) (v podané obžalobě uvedeno pod body 1), 2), 4), 5)), která byla posléze napadena obžalovanými a následně poté, co bylo rozhodnuto o tom, že jsou soudci Okresního soudu v Domažlicích vyloučeni z projednávání úkonů trestního řízení v této věci, delegována k projednání a rozhodnutí k Okresnímu soudu Plzeň-město.

2. Skutky kladené obžalovanému za vinu pod body 1) a 2) obžaloby byly kvalifikovány jako přečin poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku stejně jako skutky kladené mu za vinu pod body 3) a 4) obžaloby. Předmětného jednání se měl obžalovaný dopustit způsobem podrobně precizovaným ve výrokové části obžaloby.
3. Obžalovaný [REDACTED] uvedl, že v roce 2014 ukončil studium na právnické fakultě a domluvil se s advokátem [REDACTED], že u něj od začátku roku 2015 začne vykonávat koncipientskou praxi. Již však v průběhu roku 2014 se zabýval tím, že příležitostně různým osobám radil, jak se vyhnout dluhům či jak konsolidovat své závazky. Pro tyto případy si po domluvě s [REDACTED] zřídil i vedlejší živnostenskou činnost. Protože v roce 2014 po ukončení studia ještě pracoval u společnosti ČEZ a neměl žádné vhodné prostory, konal schůzky s klienty většinou někde v kavárně v Plzni.
4. Ke skutku 1) obžalovaný uvedl že s manžely [REDACTED] osobně nejednal, jednal s nimi prostřednictvím jejich dcery, ale rovněž uvedl, že první kontakt s nimi měl dne 28.9.2012. Od ní měl informace o jejich dluhových problémech, neboť i jí osobně v roce 2013 obžalovaný sepisoval insolvenční návrh. Obžalovaný měl s jejich dcerou několik schůzek, přivezla mu od rodičů podklady pro sepsání insolvenčního návrhu podle jeho požadavků, od čehož byla odvislá i zajišťovací směnka k výši jeho odměny. Obžalovaný směnku předvyplnil na částku 65 000 Kč, dcera ji dovezla domů k podpisu otci, který tam byl uveden, neboť byl údajně hlavou rodiny, a poté mu byla přivezена podepsaná zpět. Pokud jde o částku uvedenou na směnce, zde obžalovaný vycházel nikoliv z advokátního tarifu účinného předpisu, ale v rámci smluvní volnosti z cen, za které byly v té době návrhy na insolvenční sepsování, přičemž s ohledem na skutečnost, že měla být tato směnka zahrnuta jako dluh do připravované insolvence, bylo očekáváno, že z této částky on obdrží odměnu třeba celkem 30 000 Kč, což byla tehdy běžná částka, přičemž mělo jít o odměnu nejen za sepsání insolvenčního návrhu, ale také za poradenství během celého oddlužení. Dohoda o jeho odměně byla ústní. Dále obžalovaný uvedl, že neví, zda insolvenční návrh donesl na soud on osobně nebo tak učinili manželé [REDACTED] ale předmětná směnka byla zanesena do insolvenčních podkladů, následně oba dlužníci, kteří byli u soudu bez něj, uznali tento závazek při přezkumném jednání a pohledávka z této směnky byla uznána jako řádná. Následné plnění ze směnky v rámci insolvenčního řízení bylo podle procent, pokud byla v obžalobě uvedena částka plnění k jeho rukám od insolvenčního správce ve výši nejméně 31 321,22 Kč, mohlo by to odpovídat skutečnosti vzhledem k tomu, že insolvenční řízení bylo zahájeno v roce 2014, a v roce 2019 tak již bylo téměř u konce a k navýšení této částky již výrazně dojít nemohlo.
5. Ke skutku 2) obžalovaný uvedl, že s [REDACTED] [REDACTED] jednal osobně. První kontakt měl být 23. 10. 2013, jednalo se o její telefonický dotaz na to, jak by mohla řešit svou dluhovou problematiku, neboť měla více věřitelů a nějaké exekuce. Obžalovaný uvedl, že kromě jednání souvisejících se zahájením insolvence navíc z titulu sjednané odměny pro tuto činil úkony ještě po skončení insolvence, kdy zjistil, že jí neskončila ještě nějaká exekuce, obesílal ji dopisem, že je nutno o ukončení exekuce požádat. Po přípravě insolvenčního návrhu byl tento předán soudu, obžalovaný si již přesně nevzpomíná, zda tento návrh podával na podatelně soudu on či paní [REDACTED]. Ta při přezkumném jednání jeho směnku, která byla vystavena na 85 000 Kč v jeho prospěch coby směnka vlastní, uznala, uznal ji rovněž insolvenční správce jako pravou, a proto následně probíhalo ze strany insolvenčního správce vůči obžalovanému plnění. Částka 30 199,08 Kč popsána v obžalobě může odpovídat tomu, co během insolvence on sám obdržel, možná byla finální částka o něco vyšší, neboť ještě několik měsíců poté oddlužení probíhalo. Výše směnky byla určena opět jako v předchozím případě u manželů [REDACTED] na základě smluvní volnosti a měla odpovídat částce zhruba 30 000 Kč jeho odměny, kterou měl získat v rámci insolvenčního plnění.

6. Ke skutku 3) obžalovaný uvedl, že u paní [REDAKCE] šlo stejně jako u ostatních o dluhovou problematiku. Paní [REDAKCE] obžalovaného kontaktovala poprvé telefonicky dne 22. 8. 2015, během měsíců ledna a února 2016 se shromažďovaly podklady pro podání návrhu na insolvenční řízení. Obžalovaný stanovil svou odměnu opět podle tehdy běžné výše za takový sepis, přičemž navíc se z jeho strany jednalo o další služby, jak před insolvenčním řízením, tak následně poté, přičemž tato odměna byla vyčíslena obžalovaným na 30 000 Kč. Protože paní [REDAKCE] odmítla podepsat zajišťovací směnku, sepsali spolu jako jediný písemný dokument uznání dluhu na částku 61 500 Kč v návrhu na povolení oddlužení se uvedl jako věřitel z důvodu půjčky jmenované ve výši 80.000 Kč z 5.8.2013, což byla jeho forma odměny za předem dohodnuté služby, přihlásil se tak do insolvenčního řízení s pohledávkou za paní [REDAKCE] ve výši cca 63 801 Kč. I v tomto případě byla jeho přihlášená pohledávka uznána, nikdo, a to ani insolvenční správce, nevznesl žádnou námitku. Insolvenční řízení už zřejmě skončilo, pokud jde o peníze, které mu byly v rámci tohoto řízení zaslány, jednalo se o částku kolem 50-60 % z přihlášené částky a může být o něco vyšší než částka, která je uvedena v obžalobě, protože ještě poté mu docházely nějaké peníze.
7. Ke skutku 4) obžalovaný uvedl, že s manželou [REDAKCE] se zná již asi z přelomu roku 2013-2014, kdy byli původně klienty [REDAKCE]. Následně si s nimi získal nějaký bližší vztah a koncem roku 2014 si minimálně s panem [REDAKCE] tykali. Obžalovaný věděl, že mají řadu dalších problémů, hrozil jim dokonce exekuční prodej domu v dražbě. Právě kvůli hrozící dražbě domu jej manželé [REDAKCE] požádali o urychlené sepsání insolvenčního návrhu, aby mohla být dražba zastavena. Obžalovaný jim tedy návrh narychlo přes víkend sepsal a tento byl u soudu podán, ač bylo zřejmé, že bude zamítnut, neboť neobsahoval žádné povinné přílohy. Následně jim sepisoval druhý návrh, který již byl kompletní a insolvenční řízení bylo povoleno. Protože manželé [REDAKCE] byli zvyklí zřejmě odebírat různé služby, ale neplatit za ně, neboť ani obžalovanému nezaplatili za jeho služby nic, ač jim dokonce bez jakéhokoliv dokladu půjčil v hotovosti nějaké peníze, dohodli se, že sepsají uznání dluhu na částku 152 300 Kč datováno dnem 17. 6. 2015, což mělo vycházet z původní údajně půjčené částky 200 000 Kč, k jejímuž předání nedošlo, přičemž toto uznání dluhu podepsal pan [REDAKCE]. K výši této částky dospěl obžalovaný tak, že dle advokátního tarifu by jeho odměna mohla dosáhnout až částky 600 000 Kč s ohledem na řešení prodeje domu a dalších závazků manželů [REDAKCE] vyjma insolvenčního řízení, a když tedy předložil návrh na uznání dluhu v dané výši, ještě se jej ptali, jestli to není málo, jestli se tam nemá napsat vyšší částka, což obžalovaný odmítl. Obžalovaný předmětné uznání dluhu uplatnil v obou insolvenčních řízeních, tato dlužná částka byla uznána jak manželé [REDAKCE] tak insolvenčnímu správci, ale oni stejně řádně nespláceli. Takže nakonec o dům přišli a obžalovaný dostal jen malou hotovost v rámci insolvenčního řízení, pokud byla v obžalobě uvedena částka cca 3 090 Kč, tak to může souhlasit. Jestliže manželé [REDAKCE] tvrdí, že jej poznali až v roce 2016, pak je to lež, neboť existuje jejich e-mailová komunikace již nejméně z ledna 2015.
8. Ke skutku 1) svědkyně [REDAKCE] dcera manželů [REDAKCE] uvedla, že s obžalovaným přišla do styku nejprve ohledně své žádosti o insolvenční řízení, a pak ji zařizovala rodičům. Její insolvenční řízení proběhla tak, že obžalovaný ji zpracoval a insolvenční řízení jí byla schválena, pokud se týká jejich vzájemného vyrovnání, podepsala mu směnku na 30 000 Kč a 2 000 Kč mu dala asi v hotovosti. Celková odměna obžalovaného měla být 12 000 Kč, z těch mu tedy zaplatila 2 000 Kč v hotovosti a zbylých 10 000 Kč mělo být splaceno prostřednictvím té směnky, neboť tam byla pravděpodobnost úhrady 30 % z této částky. Zda byla tato její směnka mezi pohledávkami přihlášenými v rámci jejího insolvenčního řízení, to neví. Rodiče se s obžalovaným vyrovnávali stejně, směnku podepisoval její otec, myslela původně, že podepsal směnku také na 30 000 Kč, pak se na policii dozvěděla, že to bylo víc. Obžalovaný se s jejími rodiči nikdy neviděl, všechno zařizovala ona sama. Insolvenční řízení u rodičů bylo také schváleno, proběhlo a všechno bylo zapláceno v pořádku. Otec však již zemřel. Pokud byla svědkyni předložena předmětná směnka podepsaná jejím otcem, tak svědkyně uvedla, že podpis na ní je určitě pravým podpisem jejího otce, pokud je však na směnce uveden datum podpisu 30. 12. 2012, tak to není možné, neboť

ona svou insolvenční řízení řešila až v roce 2013 a její rodiče asi až půl roku po ní, takže otec mohl směnku podepsat v roce 2013 nebo 2014, do té doby se s obžalovaným neznali.

9. Výpověď svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] ke skutku 1) potvrdila svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] její matka. Ta uvedla, že obžalovaného vůbec nezná, insolvenční řízení zařizovala dcera, které předali podklady a ona je odvezla obžalovanému. Je pravda, že v rámci toho podepisovali i směnku, která však nebyla vyplněna, a aby to její zemřelý manžel podepsal, museli mu směnku naraždit mezi ostatní listiny tak, aby si toho nevšiml, jinak by se vyptával, proč a na co to je. I svědkyni byl tento postup divný, ale aby se do té insolvenční řízení nějak vešli, tak to všechno podepsali. Obžalovanému nikdy nic nedlužili a mělo se jednat pouze o odměnu za zpracování insolvenční řízení. Rozhodně si obžalovaného neobjednávali jako advokáta do budoucna a určitě si takto nepředpláceli advokátní služby třeba na 5-6 let dopředu. Jestliže je na směnce uvedeno, že byla vystavena už v roce 2012, a nikoliv v roce 2014, kdy byl podán návrh na insolvenční řízení na soud, tak směnka byla rozhodně podepsána až v roce 2014. Po skončení insolvenční řízení jim již žádné další listiny nepřešly kromě sdělení z důchodového, že mají vše zapláceno.
10. Ke skutku 1) zjištěný skutkový stav potvrzují dále následující listiny: jedná se zejména o listiny k insolvenčnímu řízení, včetně podaného návrhu na povolení oddlužení, který byl u Krajského soudu v Plzni podán dne 13. 3. 2014, na němž je uvedena mimo jiné půjčka od věřitele obžalovaného, která měla vzniknout ze smlouvy o půjčce zajištěné směnkou vlastní na částku 65 000 Kč, splatná dne 30. 12. 2012, dále rozhodnutí insolvenčního Krajského soudu v Plzni o povolení řešení úpadku dlužníků manželů [REDAKCE] oddlužením ze dne 28. 4. 2014, č. j. [REDAKCE], jakož i kopie směnky datované 28. září 2012 na částku 65 000 Kč vystavenou [REDAKCE] nar. [REDAKCE], ve prospěch obžalovaného se lhůtou splatnosti 30. 12. 2012 (čl. 753-767). Tyto skutečnosti jsou dále v souladu se zprávami insolvenčního správce [REDAKCE] který závěrečnou zprávou soudu doložil, že v rámci insolvenčního řízení bylo obžalovanému vyplaceno coby věřiteli celkem 34 919,48 Kč (čl. 2162).
11. Na základě takto provedených důkazů má soud za bez pochybností prokázané (a zde je třeba konstatovat, že tuto skutečnost nesporně v podstatě ani sám obžalovaný co do existence závazku manželů [REDAKCE] vůči němu ve výši 65 000 Kč z titulu údajné půjčky, která měla být poskytnuta v roce 2002 a kterou měla zajišťovat předmětná směnka), že obžalovaný vypracoval pro manžele [REDAKCE] návrh na povolení oddlužení, do kterého mimo jiné zařadil svou pohledávku vůči jmenovaným ve výši 65 000 Kč z titulu shora specifikované směnky, ač žádný závazek v této výši v předmětné době neexistoval. Není sice vyloučeno, že manželé [REDAKCE] mohli mít v té době vůči obžalovanému závazek ve výši 12 000 Kč za zpracování insolvenčního návrhu, nicméně závazek, který obžalovaný v insolvenčním řízení uplatnil, jako takový neexistoval a listina, kterou obžalovaný v insolvenčním řízení svou pohledávku před insolvenčním soudem doložil, byla nepravdivá.
12. Ke skutku 2) svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] uvedla, z níže se s obžalovaným setkala v Plzni asi před 10 lety, neboť měla exekuce a chtěla požádat o insolvenční řízení, proto jej kontaktovala. Nejprve se s ním potkala na schůzce v Besedě, kde mu přinesla podklady a zaplatila v hotovosti 2 000 Kč. Asi po 14 dnech ji obžalovaný kontaktoval, dali si schůzku u soudu, kde mu podepsala řadu listin, mezi kterými byla směnka na 80 000 Kč, které mu měla dlužit. Když se zeptala, proč je ta částka tak vysoká, obžalovaný jí sdělil, že se jedná o peníze, ze kterých on může dostat cca 30 %, když to bude přihlášeno do insolvenční řízení jako jeho pohledávka, což bude odpovídat jeho odměně, o jejíž výši ona tenkrát neměla ponětí. Obžalovaný jí jeho vlastními slovy řekl, že tato částka pokrátí to, co se má vyplatit věřitelům, tedy že to podají, aby jim ubrali.
13. Skutkový stav ohledně k bodu 2) je dále dokumentován těmito listinami: jedná se především o listiny k insolvenčnímu řízení, a to včetně podaného návrhu na povolení oddlužení, který byl u Krajského soudu v Plzni podán dne 25. 6. 2014, dále rozhodnutí soudu o povolení řešení úpadku dlužníka [REDAKCE] [REDAKCE] (tehdy [REDAKCE] jejím oddlužením ze dne 14. 7. 2014, č. j. [REDAKCE]

██████████ jakož i přihlášky pohledávky obžalovaného obsahující tvrzení, že má vůči němu jmenovaná závazek z titulu směnky ve výši 85 000 Kč splatných dnem 7.1.2014, přičemž pohledávka je přihlášena s příslušenstvím v celkové výši 87 896,18 Kč. Dále se jedná o kopii předmětné směnky datované 23. 10. 2013 na částku 85 000 Kč vystavenou ██████████ ve prospěch obžalovaného se lhůtou splatnosti 7. 1. 2014 (čl. 823-843). Tyto skutečnosti jsou dále v souladu se zprávami insolvenčního správce ██████████, která závěrečnou zprávou soudu doložila, že v rámci insolvenčního řízení bylo obžalovanému vyplaceno coby věřiteli celkem 30 716,50 Kč (čl. 2159).

14. Na základě k bodu 2) provedených důkazů má soud shodně jako pod bodem 1) rozsudku za zcela prokázané, že obžalovaný vypracoval pro ██████████ návrh na povolení oddlužení, ke kterému se přihlásil následně se svou pohledávkou vůči jmenované ve výši 87 896,18 Kč z titulu shora specifikované směnky vystavené na částku 85 000 Kč, ač žádný závazek v této výši v předmětné době neexistoval. Rovněž i v tomto případě lze konstatovat, že není vyloučeno, že mohla mít paní ██████████ v té době vůči obžalovanému závazek za zpracování insolvenčního návrhu, avšak v konkrétně nespecifikované výši. Z tohoto je zcela zřejmé, že závazek, který obžalovaný v insolvenčním řízení vůči jmenované uplatnil, jako takový neexistoval a listina - směnka, kterou obžalovaný v insolvenčním řízení svou pohledávku před insolvenčním soudem doložil, byla nepravdivá.
15. Ke skutku 3) svědkyně ██████████ uvedla, že obžalovaného zná z ██████████, když jej žádala o pomoc s insolvencí, neboť měla dluhy ve výši cca 500 000 Kč. Byla tehdy v zoufalém stavu, neměla peníze na to, aby za to mohla obžalovanému zaplatit. Obžalovaný jí hned na první schůzce nabídl, že se tedy přihlásí do insolvence jako věřitel s částkou, kterou si již svědkyně nepamatovala, čímž bude zaplácena jeho odměna. Mohlo to být cca 60-70 000 Kč, z čehož bylo očekáváno, že zaplatí zhruba 30 % v rámci insolvence. Svědkyně tedy obžalovanému podepsala dokument, že mu dluží peníze a nic dalšího mu neplatila, obžalovaný jí sdělil, že si tento dokument uplatní u soudu. Insolvenční řízení proběhlo, ona zaplatila dokonce přes 60 % ze všech dluhů, neboť v průběhu insolvence se jí zvýšil plat a mohli jí tedy strhávat více. Svědkyně dále uvedla, že se domnívala, že bude odměna obžalovaného za sepsání návrhu na insolvenční řízení 8 000-10 000 Kč, pokud jí bylo předestřeno, že v případě uznání dluhu, který činil něco přes 60 000 Kč, by v případě úhrady 30 % v rámci insolvenčního řízení činila odměna obžalovaného za jeho služby cca 20 000 Kč, svědkyně uvedla, že v tu chvíli to již chtěla mít za sebou, na insolvenční spěchala, a proto o tom nepřemýšlela a souhlasila s postupem navrženým obžalovaným. Od té doby se s obžalovaným již neviděla.
16. Skutkový stav ohledně k bodu 3) je dále dokumentován následujícími listinami: jde o listiny k insolvenčnímu řízení, a to včetně podaného návrhu na povolení oddlužení, který byl u Krajského soudu v Plzni podán dne 15. 3. 2016, dále rozhodnutí insolvenčního soudu o schválení oddlužení dlužníka ██████████ ze dne 14. 6. 2016, č. j. ██████████, jakož i přihláška pohledávky obžalovaného ze dne 15.3.2016 obsahující tvrzení, že má vůči němu jmenovaná závazek z titulu zápůjčky ve výši 61 500 Kč splatných dnem 31. 10. 2015, přičemž pohledávka je přihlášena s příslušenstvím v celkové výši 63 801,79 Kč. Dále se jedná o kopii předmětné listiny o uznání dluhu ze dne 22. 8. 2015 ve prospěch obžalovaného obsahující tvrzení, že dluh vznikl ze smlouvy o půjčce uzavřené dne 5. 8. 2013 na částku 80 000 Kč (čl. 914-929). Tyto skutečnosti jsou dále v souladu se zprávami insolvenčního správce ██████████, která závěrečnou zprávou soudu doložila, že v rámci insolvenčního řízení bylo obžalovanému vyplaceno coby věřiteli celkem 28.327,03 Kč (čl. 2156 an).
17. Na základě k bodu 3) provedených důkazů má soud shodně jako pod body 1)-2) rozsudku za prokázané, že obžalovaný vypracoval pro ██████████ návrh na povolení oddlužení, ke kterému se následně přihlásil se svou pohledávkou vůči jmenované ve výši 63 801,79 Kč z titulu shora specifikované listiny o uznání dluhu vystavené na částku 61 500 Kč, ač žádný závazek v

této výši v předmětné době neexistoval. Rovněž i zde lze dovodit, že není vyloučeno, že paní [REDAKCE] mohla mít v té době vůči obžalovanému závazek za zpracování insolvenčního návrhu v konkrétně nespecifikované výši, byť se domnívala, že by to mohlo být ve výši 8 000 - 10 000 Kč, což však nebylo zjevně dojednáno ani ústně, natož písemně. Z tohoto je evidentní, že závazek, který obžalovaný v insolvenčním řízení vůči jmenované uplatnil, jako takový neexistoval a listina - uznání dluhu, kterou obžalovaný svou pohledávku v řízení před insolvenčním soudem doložil, byla nepravdivá.

18. Ke skutku 4) svědek [REDAKCE] [REDAKCE] uvedl, že měl několik dluhů dohromady ve výši možná 3 000 000 Kč. K obžalovanému se dostal tak, že mu jej doporučil [REDAKCE]. Proběhlo více insolvencí, přičemž on podepsal mimo jiné obžalovanému listinu, že mu dluží 200 000 Kč s tím, že on tuto listinu uplatní v insolvenčním řízení a bude mu tak touto formou jeho práce za sepisy insolvenčních návrhů uhrazena. Po předestření výpovědi obžalovaného svědek uvedl, že skutečně to bylo tak, že první insolvenční návrh pro ně vyhotovil obžalovaný narychlo, aby bylo zabráněno prodeji jejich nemovitosti, přičemž tento návrh neprošel. Následně obžalovaný vypracoval druhý insolvenční návrh, který byl schválen a oni spláceli s manželkou kolem 16 000-17 000 Kč měsíčně. Tuto insolvenci však ukončili předčasně, neboť jim během ní byla prodána nemovitost. Nakonec vstoupili do třetí insolvence, kterou však již pro ně nezpracovával obžalovaný. Rozhodně však není pravda, že by jim obžalovaný půjčil 200 000 Kč, k ničemu takovému nedošlo. Pokud si vzpomíná, obžalovanému zaplatili za jeho práci jedinou platbu v hotovosti, a to 4 000 Kč, zbytek odměny měl být obžalovanému zaplacen formou jeho účasti v insolvenčním řízení coby jejich věřitele. Svůj závazek vůči obžalovanému z titulu oné smlouvy o půjčce mohli podepsat někdy v lednu nebo v únoru 2016, pokud je uvedeno, že tento dluh byl splatný k 31. 8. 2015, tak je to blbost, neboť v té době nemohl být vůbec svědkem podepsán. Odměna pro obžalovaného však měla být ve výši kolem 50 000 Kč, a to za zpracování a podání insolvenčního návrhu. Nebylo rozhodně domluveno, že by jim obžalovaný poskytoval nějaké další advokátní služby podobu celé insolvence nebo i po jejím skončení. Závěrem svědek uvedl, že obžalovaný pak prodal pohledávku plynoucí z předmětného uznání dluhu svému otci. Jde-li o obžalovaným jmenovaného pana [REDAKCE] tak svědek uvedl, že to je člověk, který měl koupit jejich nemovitost a zpětně jim ji pronajmout, k tomuto člověku se dostali přes obžalovaného, avšak ke koupi nakonec nedošlo.
19. Svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] manželka svědka [REDAKCE] [REDAKCE] rozhodně skutečnosti popsala v podstatě zcela shodně tak, jak je popsal v postavení svědka její manžel.
20. Svědek [REDAKCE] [REDAKCE] k věci uvedl, že jej manželé [REDAKCE] kontaktovali poté, co tento kontakt obdrželi od obžalovaného, aby se pokusil zachránit jejich nemovitost, která byla v exekuci. Obžalovaný vlastní společnost RESE Czech s.r.o., jejímž předmětem činnosti je mimo jiné zprostředkování přeuvěrování. S ohledem na nepřezkoumatelné příjmy pana [REDAKCE] nebylo možno pro ně půjčku zrealizovat.
21. Skutkový stav ohledně bodu 4) je dále dokumentován následujícími listinami: jde o listiny ke dvěma insolvenčním řízením vedeným ohledně manželů [REDAKCE] u Krajského soudu v Plzni, a to jednak pod sp.zn. [REDAKCE] k návrhu podanému dne 11. 1. 2016, který byl pro nedoložení podstatných náležitostí zákonem požadovaných dne 29. 1. 2016 soudem odmítnut (čl. 964-968). Dále pak se jedná o návrh vedený pod sp.zn. [REDAKCE] podaný dne 22. 2. 2016, ve kterém je již zanesena pohledávka obžalovaného vůči manželům [REDAKCE] ve výši 152 300 Kč (čl. 969-973). Dále se jedná o rozhodnutí Krajského soudu v Plzni o schválení oddlužení dlužníků manželů [REDAKCE] ze dne 28. 4. 2016, č. j. [REDAKCE] povolením oddlužení (čl. 974-976), jakož i o přihlášku pohledávky obžalovaného ze dne 23. 5. 2016 obsahující tvrzení, že vůči němu mají jmenovaní závazek z titulu smlouvy o půjčce a uznání dluhu ve výši 152 300 Kč splatných dnem 31. 8. 2015, přičemž pohledávka je přihlášena s příslušenstvím v celkové výši 160 384,14 Kč (čl. 984-985). Dále se jedná o kopii předmětné listiny

o uznání dluhu ze dne 17. 6. 2015 ve prospěch obžalovaného obsahující tvrzení, že dluh pana [REDAKCE] [REDAKCE] vznikl ze smlouvy o půjčce uzavřené dne 25. 11. 2014 na částku 152 300 Kč (čl. 954). Tyto skutečnosti jsou dále v souladu se zprávami insolvenčního správce [REDAKCE] [REDAKCE], jenž závěrečnou zprávou soudu doložil, že v rámci insolvenčního řízení bylo obžalovanému vyplaceno coby věřiteli celkem 3 090,70 Kč (čl. 2182).

22. Na podkladě k bodu 4) provedených důkazů má soud shodně jako pod body 1)-3) rozsudku za prokázané, že obžalovaný vypracoval pro manžele [REDAKCE] postupně dva návrhy na povolení oddlužení, první ryze formální, kdy nebylo očekáváno, že by mu mohl soud vyhovět a z toho důvodu nebyl ani kompletní a jako takový byl soudem odmítnut. Následně však obžalovaný na přání manželů [REDAKCE] vypracoval návrh druhý, jenž byl již kompletní a ke kterému se následně přihlásil se svou pohledávkou vůči jmenovaným ve výši 160 384,14 Kč z titulu shora specifikované listiny o uznání dluhu vystavené na částku 152 300 Kč, ač žádný závazek v této výši v předmětné době neexistoval. Rovněž i zde lze dovodit, že není vyloučeno, že manželé [REDAKCE] mohli mít v té době vůči obžalovanému závazek za zpracování obou insolvenčních návrhů v konkrétně nespecifikované výši, byť se domnívali, že by to mohlo být ve výši cca 50 000 Kč, což však nebylo jakkoliv konkrétně dojednáno. Z tohoto je zcela zřejmé, že závazek, který obžalovaný v insolvenčním řízení vůči jmenované uplatnil, jako takový neexistoval a listina - uznání dluhu, kterou obžalovaný v insolvenčním řízení svou pohledávkou před insolvenčním soudem doložil, byla nepravdivá.
23. Soud rovněž k důkazu provedl listiny, které předložil obžalovaný [REDAKCE]. Jednalo se zejména o listiny, v nichž obžalovaný provedl výčet všech úkonů právní služby, resp. služby pro shora ad 1) až 4) jmenované dlužníky včetně komunikace a výpočtu jeho odměny (čl. 1924-1934, 1948-1957, 1977-1989, 2006-2011, 2102-2114, 2173-2176, 2179-2180, 2210-2214), přičemž zde si soud dovolí konstatovat, že některé z těchto listin jsou datovány až po zahájení trestního stíhání obžalovaného, nemůže se tak jednat o listiny, kterými by snad obžalovaný mohl dokládat nárok na svou odměnu z titulu sepisu insolvenčních návrhů či činnosti s tímto související (viz čl. 1931, 1953-1954).
24. Soud dále k důkazu provedl posudky a osobní výkazy, včetně opisu z evidence rejstříku trestu k obžalovanému [REDAKCE], přičemž zjistil, že k tomuto není aktuálně zjištěno negativních skutečností mimo opis evidence Rejstříku trestů, v němž má obžalovaný celkem 3 záznamy, které jsou však z let 1996 až 2004 pro majetkovou trestnou činnost, kterými byly obžalovanému ukládány podmíněné tresty odnětí svobody. K těmto odsouzením však nelze aktuálně přihlížet z důvodu jejich osvědčení.
25. Pokud obžalovaný navrhl doplnění dokazování provedením pokračování ve výsleších svědků [REDAKCE] a [REDAKCE], kdy jmenované by měly doložit listiny týkající se u svědkyně [REDAKCE] emailové komunikace ohledně návrhu na zastavení exekuce a u svědkyně [REDAKCE] dokladu k platbě 4 000 Kč, kterou mu manželé [REDAKCE] měli zaslat, dospěl soud k závěru, že pokračování ve výsleších jmenovaných svědků by bylo již nadbytečné, neboť tyto svědci již byli soudem osobně velmi podrobně vyslechnuti a předložili veškeré listiny, které k dispozici mají, a listiny, které k dispozici nemají, již zcela evidentně předložit ani dodatečně nemohou. Proto byly tyto důkazní návrhy obžalovaného soudem zamítnuty jako nadbytečné.
26. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného, je zcela evidentní, že u všech čtyř skutků obžalovaný částečně zmařil uspokojení věřitelů jiné osoby, a to shora jmenovaných manželů [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a manželů [REDAKCE] v rámci insolvenčních řízení, která vůči nim byla vedena poté, co na jejich přání obžalovaný připravil návrhy na zahájení těchto řízení, a které byly posléze doručeny insolvenčnímu soudu, přičemž tímto soudem byla také zahájena insolvenční řízení, která proběhla a v rámci kterých obžalovaný přihlásil své shora specifikované pohledávky vůči jmenovaným, jež však fakticky vůbec neexistovaly. Pokud se obžalovaný hájí tím způsobem, že předmětné pohledávky existovaly, neboť spočívaly, byť ne v

tom, co bylo na nich ohledně důvodu jejich vzniku uvedeno, tj. finanční půjčky obžalovaného jmenovaným, ale v tom, že jim obžalovaný poskytl své služby ve smyslu vypracování insolvenčních návrhů a dalších právnických služeb v průběhu insolvence a po jejím skončení, pak na tuto argumentaci v žádném případě nelze přistoupit. Pomine-li soud skutečnost, že obžalovaný v kritické době ještě nemohl být ani samostatně fungujícím advokátem, pak přistoupíme-li na jeho argumentaci ohledně smluvní volnosti při sjednávání odměny za vypracování insolvenčního návrhu, tak za situace, kdy obžalovaný nadsadil svou odměnu přibližně trojnásobně s odůvodněním, že by se takto mohl v případě úhrady cca 30 % z této v rámci insolvenčního řízení domoci právě své odměny v jím předpokládané a ujednané výši, by již jen tímto způsobem částečně zmařil uspokojení jiných věřitelů, kteří své reálně existující pohledávky vůči jmenovaným dlužníkům takto nenadsadili a byli by tím již zkráceni na plnění, které by jim bylo poskytnuto. Nicméně obžalovaný uplatnil v insolvenčním řízení vůči dlužníkům pohledávky, které neexistovaly a pakliže by neinstruoval tyto dlužníky tak, aby tyto shora uvedené neexistující pohledávky před insolvenčním soudem a insolvenčním správcem uznali, čímž je vlastně navedl k podvodu (a je tak možno toliko spekulovat o tom, zda by bylo možno tyto dlužníky považovat snad za spolupachatele či pomocníky obžalovaného při páčání jeho trestné činnosti), tak by nikdy nemohl být připuštěn do insolvenčního řízení jako věřitel a nemohl by tak ostatní skutečné věřitele dlužníků na jejich plnění krátit. Obžalovaný tak skutečně věřitele tímto jednáním zkrátil o jejich podíl na insolvenčním ve výši takřka 100 000 Kč.

27. Je tak zcela evidentní, že obžalovaný svým jednáním naplnil zákonné znaky přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, přičemž s ohledem na dobu a způsob spáchání tohoto jednání včetně časového odstupu mezi jednáním ad 2) a ad 3) kvalifikovat následovně. Podle § 116 tr. zákoníku se totiž pokračováním v trestném činu rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Z tohoto důvodu soud posoudil jednání obžalovaného pod body 1) a 2) jako jeden pokračující trestný čin spáchaný dvěma dílčími útoky (zde byla hranice větší škody dosažena, tj. 50 000 Kč ve smyslu § 138 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku a stejně jako jeho jednání pod body 3) a 4) (zde však je nutno toto kvalifikovat toliko jako jednání ve stadiu pokusu, neboť takto způsobená škoda dosáhla výše 31 417,10 Kč, tedy hranice škody větší dosažena nebyla, avšak nikoli v závislosti na vůli obžalovaného, neboť tento učinil podání své přihlášky ohledně manželů ██████ vše pro to, aby se tak stalo a toliko z důvodu, že manželé ██████ své druhé insolvenční řízení z vlastní vůle (tedy nikoli v závislosti na vůli obžalovaného) zastavili z důvodu prodeje své nemovitosti, nedošlo k tomu, aby bylo obžalovanému v rámci insolvenčního řízení plněno tak, že by takto vznikla škoda nepochybně přesahující hranici větší škody, pakliže šlo o pohledávku ve výši 160 384,14 Kč.
28. Soud rovněž s ohledem na jednání obžalovaného dovodil, že ten oba přečiny spáchal v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit zájem takovým zákonem chráněný. V daném případě pak jde o zájem, jímž je ochrana majetkových práv věřitelů, zájem na řádném průběhu insolvenčního řízení, jakož i odpovídajícím způsobem řešený úpadkový stav dlužníka.
29. Při rozhodnutí o druhu a výši trestu přihlédl soud ke všem skutečnostem pro jeho účel rozhodným ve smyslu § 37 až § 39 tr. zákoníku. Společenská škodlivost jednání obžalovaného ██████ dosáhla standardní typové úrovně, nebyla nikterak výrazně zvyšována ani osobou samotného obžalovaného, ani způsobenou škodou. Obžalovanému mohlo polehčít toliko dlouhodobé vedení řádného způsobu života, naopak mu přitěžovalo, že spáchal více trestných činů a čin spáchal ze zjištěné pohnutky. Soud zde dospěl k závěru, že na obžalovaného postačí ještě působit toliko výchovně ve smyslu pohružky trestem odnětí svobody, který mu v rámci zákonné trestní sazby dle § 222 odst. 2 tr. zákoníku (to je odnětí svobody až na 2 léta) uložil v trvání jednoho roku, tedy v polovině zákonné trestní sazby. Výkon tohoto trestu

pak soud podmíněně odložil na zkušební dobu dvou roků (to je v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby od jednoho roku do pěti let). Dále však soud dospěl k závěru, že kromě pohružky trestem odnětí svobody je nutno působit na obžalovaného sankcí, která jej reálně postihne, přičemž zvolil trest peněžitý, který obžalovanému s přihlédnutím k výši způsobené škody uložil ve výměře 100 denních sazeb ve výši 700 Kč, tedy v celkové výši 70 000 Kč. Takto koncipované tresty, respektive pohružku trestem, má soud za zcela odpovídající zákonnému požadavku.

30. Pokud jde o uplatněné nároky na náhradu škody poškozených společností Profi Kredit Czech, a.s., Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, O2 Czech Republic a.s., Evropská leasingová s.r.o., Raiffeisen stavební spořitelna a.s., Cofidis s.r.o., Česká podnikatelská pojišťovna, a.s., Vienna insurance Group, obec Kout na Šumavě a Heineken Česká republika, a.s., je třeba konstatovat, že jmenované společnosti byly účastníky insolvenčních řízení na straně věřitelské a připojily se s nároky na náhradu škody ve výši nesplacených pohledávek vůči jednotlivým věřitelům. Soud nemůže v trestním řízení reálně rozklíčovat, zda a v jaké výši by měl obžalovaný finanční prostředky, které coby nepravý věřitel v insolvenčním řízení vedle pravých věřitelů obdržel, jednotlivým věřitelům poskytnout, a to zejména za situace, kdy se s nároky na náhradu škody nepřipojili všichni oprávnění věřitelé shora jmenovaných dlužníků, ale toliko někteří. Tímto postupem by soud mohl způsobit další nerovnost mezi jednotlivými věřiteli, kteří za dané situace již byli zkráceni na svých insolvenčních plněních právě jednáním obžalovaného. Jakékoliv další dokazování v tomto směru by výrazně přesáhlo potřeby soudu pro rozhodnutí o vině a trestu. Soud proto nemohl postupovat jinak, než jmenované poškozené odkázat s jejich nároky podle § 229 odst. 1 tr. řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.

Ke zprošťující části rozsudku:

31. Obžalovaný [redacted] byl v rámci podané obžaloby pod bodem 3) stíhán pro jednání, v rámci kterého měl dne 3. 4. 2016 přihlásit do insolvenčního řízení vedeného vůči dlužníku [redacted] svou fiktivní pohledávku ve výši 87 078,56 Kč s příslušenstvím na základě uznání dluhu na částku 82 000 Kč ze dne 24. 4. 2015 vystaveného na základě smlouvy o zápůjčce ze dne 6. 12. 2014 na 90 000 Kč, přestože obžalovaný neměl [redacted] nikdy žádné finanční prostředky půjčit, tedy takováto pohledávka nikdy nevznikla a pakliže byla uplatněna v insolvenčním řízení, pak toliko jako způsob úhrady za sepis návrhu na povolení oddlužení, který obžalovaný [redacted] vypracoval, čímž mělo dojít k částečnému snížení uspokojení ostatních věřitelů [redacted] o částku ve výši nejméně 30 327,20 Kč.
32. Obžalovaný k věci uvedl, že v roce 2016 již pracoval v advokátní kanceláři [redacted], jehož byl [redacted] klientem. [redacted] však potkal již někdy v roce 2014, kdy obžalovaný pracoval v advokátní kanceláři [redacted] jako praktikant, a protože jeho školitel [redacted] záležitosti týkající se insolvenční a exekuce ve své praxi neměl zahrnuté, zajímal se o ně právě obžalovaný. Proto mu pan [redacted] již 15. 9. 2014 přinesl rozhodčí nález společnosti Help Financial a tvrdil mu, že si na něj vzal půjčku jiný člověk. Obžalovaný dále uvedl, že mu bylo pana [redacted] líto, a proto jej navštívil doma a domluvili se, že on obžalovanému předá veškeré podklady ke svým dluhům a obžalovaný to bude řešit, k čemuž došlo v prosinci 2014 s tím, že budou řešit i odměnu obžalovaného. Obžalovaný pak začal řešit dluhy pana [redacted] nejednalo se jenom o dluh shora zmíněný, ale šlo i o záležitosti se sociální správou a Všeobecnou zdravotní pojišťovnou. Obžalovaný může soudu předložit poměrně podrobný seznam úkonů, které pro pana [redacted] vykonal. Původně tak dluh pana [redacted] vůči obžalovanému za tyto činnosti dosáhl k 20. 4. 2015, coby kombinace dluhu a jeho odměny, výše 90 000 Kč, která byla snížena o nějaké částky, které mu v hotovosti pan [redacted] vrátil, a to na částku 82 000 Kč.

33. Soud se pokusil o výslech svědka [REDAKCE] [REDAKCE] když předchozí podání vysvětlení sepsaná se jmenovaným svědkem policejním orgánem neměla povahu procesně použitelného výslechu. Svědek již zcela zjevně nechápal smysl soudem podaného poučení, při otázce, zda zná obžalovaného, uvedl, že neví, proč je obžalovaný, ale že zkrásněl a že už ho neviděl léta Páně. Dále pak hovořil o tom, že s obžalovaným a [REDAKCE] řešili jenom půjčku částky 50 000 Kč, kterou si od něj půjčil jistý [REDAKCE] a nesplácel ji. Na otázky ohledně projednávané věci svědek v podstatě nereagoval. Svědek byl k hlavnímu líčení doprovázen svou neteří [REDAKCE] [REDAKCE] která soudu sdělila, že se o svého strýce stará, vozí jej po úřadech a kam je potřeba. Její strýc má velké výpadky paměti, a má jenom něco zafixovaného, a to omílá pořád dokola. Podle jeho názoru již není duševně až tak v pořádku a více, než zde uvedl, z něj není možno dostat. Takovýto zdravotní stav měl už v podstatě v roce 2019.
34. Soud dále k důkazu provedl obžalovaným předložený seznam úkonů právní pomoci (čl. 1935-1939), včetně dalších obžalovaným předložených listin týkajících se svědka [REDAKCE] [REDAKCE] (1940-1947). Dále se jednalo o listiny týkající se insolvenčního řízení vedeného ohledně [REDAKCE] (čl. 882-900) obsahující jak dnem 2. 2. 2016 podaný návrh na povolení jeho oddlužení, jehož obsahem bylo i tvrzení o nevykonatelném závazku vůči obžalovanému s nedoplatkem splatným ve formě zápůjčky dnem 31. 5. 2015, jakož i o rozhodnutí o insolvenčním soudu o povolení řešení úpadku jmenovaného dlužníka oddlužením ze dne 7. 3. 2016, včetně přihlášky pohledávky obžalovaného za [REDAKCE] [REDAKCE] v insolvenčním řízení se shora citovanou pohledávkou ve výši 87 078,56 Kč vyplývající ze smlouvy o zápůjčce ve výši 82 000 Kč zajištěné uznáním dluhu, podané soudu dne 3. 4. 2016. Uznání dluhu je datováno dnem 24. 4. 2015. Dle sdělení insolvenčního správce [REDAKCE] (2153-2154) vyplývá, že ve skončeném insolvenčním řízení dlužníka [REDAKCE] [REDAKCE] byl uspokojen věřitel [REDAKCE] [REDAKCE] na základě své přihlášené pohledávky ve výši 87 078,56 Kč částkou 67 382,74 Kč.
35. Na základě všech takto v hlavním líčení provedených důkazů dospěl soud k závěru, že lze sice předpokládat, že s ohledem na další spáchanou trestnou činnost, pro kterou byl obžalovaný [REDAKCE] uznán na vinu, mohl postupovat takto shodně i u svého klienta pana [REDAKCE] čímž teoreticky mohlo dojít k tomu, že se přihlásil coby věřitel do zahájeného insolvenčního řízení týkajícího se jmenovaného [REDAKCE] s pohledávkou vůči němu ve shora uvedené výši, která mohla být z určité části fiktivní a která byla následně v insolvenčním řízení splněna. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že na základě tvrzení obžalovaného mohl mít pan [REDAKCE] vůči němu určité finanční závazky z doby ještě před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení, a to i z titulu hotovostní půjčky. Tyto skutečnosti by však bylo zapotřebí ověřit zejména svědeckou výpovědí pana [REDAKCE], k čemuž však nebylo možno dojít s ohledem na jeho aktuální zdravotní stav, kdy prognóza vývoje jeho zdravotního stavu je do budoucna spíše negativní a jmenovaný svědek již fakticky nebyl schopen ani pochopit, na co je u hlavního líčení tázan a co je předmětem jeho výslechu, od kterého soud proto po několika pokusech upustil.
36. Za daného důkazního stavu tedy soud nemohl s jistotou dospět k závěru, že v obžalobě ad 3) popsany skutek naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu poškození věřitele dle § 222 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, či jiného trestného činu. Podstatou žalovaného skutku a právní kvalifikace by muselo být to, že obžalovaný, byť částečně, zmařil uspokojení věřitele jiné osoby tím, že k majetku dlužníka uplatnil neexistující pohledávku a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoliv malou. Soud si dovolí konstatovat, že pokud by byla v dané věci důkazní situace obdobná jako ta, k níž došlo u odsuzující části rozsudku, bylo by možno dospět i v tomto případě k odsuzujícímu verdiktu. K tomu, aby soud mohl dospět k závěru, že okruh důkazů je kromě listinných důkazů zcela uzavřen, však nepochybně chybí to nejpodstatnější, a to je vyjádření dlužníka pana [REDAKCE] [REDAKCE] který by měl potvrdit či vyvrátit, zda a jakou pohledávku, z jakého titulu a data vůči němu obžalovaný měl tak, aby soud mohl bez pochybností dovodit, zda se jedná o pohledávku, kterou bylo možno uplatnit v rámci

insolvenčního řízení tak, jak to obžalovaný učinil a jak je mu to v obžalobě kladeno za vinu. Tento důkaz se však opatřit nepodařilo a zcela zjevně se již opatřit nepodaří. Soud tak v těchto pochybnostech musí přisvědčit obžalovanému, a proto nemohl ve věci rozhodnout jinak, nežli dle § 226 písm. b) tr. řádu obžalovaného [REDAKCE] obžaloby pod bodem 3) zprostit, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

37. Oba obžalovaní byli v rámci podané obžaloby stíháni pod bodem 6) pro jednání, v rámci kterého měl zpracovat obžalovaný [REDAKCE] návrh na povolení oddlužení pro dlužníka [REDAKCE], do kterého měl po předchozí vzájemné domluvě s obžalovaným [REDAKCE] zanechat pohledávku obžalovaného [REDAKCE] vůči [REDAKCE] coby fiktivní závazek ve výši 189 350 Kč, pro který se obž. [REDAKCE] přihlásil s pohledávkou s příslušenstvím ve výši 209 147,85 Kč v insolvenčním řízení, kdy po schválení této pohledávky bylo na úkor částečného snížení uspokojení ostatních oprávněných věřitelů dlužníka [REDAKCE] obžalovanému [REDAKCE] vyplaceno 74 163 Kč z přihlášené pohledávky.
38. Obžalovaný [REDAKCE] využil svého oprávnění a k věci se odmítl v hlavním líčení před soudem vyjádřit. Soud proto přečetl k důkazu výpověď obžalovaného z přípravného řízení (čl. 457-458), v níž tento uvedl, že se žádného protiprávního jednání nedopustil a vznesené obvinění odmítá. K osobě dlužníka pana [REDAKCE] uvedl, že ho poznal před více než šesti lety, když jej měl jmenovaný kontaktovat, že by si od něj rád půjčil peníze poté, co na něj dostal kontakt od společného známého. Peníze údajně potřeboval na koupi auta. Domluvili se spolu telefonicky na částce, místě předání peněz, pan [REDAKCE] mu nadiktoval osobní údaje, neboť se dohodli, že mu obžalovaný peníze poskytne oproti podpisu směnky. V řádu několika dnů došlo ke schůzce v Plzni mezi autobusovým nádražím a Škodou Plzeň, již byl přítomen i pan [REDAKCE]. Směnka již byla obžalovaným předvyplněna na částku, která odpovídala půjčce včetně úroků, avšak přesnou výši částky si již obžalovaný nepamatuje, takto došlo k předání peněz a schůzka byla ukončena. Obžalovaný pak pana [REDAKCE] upomínal telefonicky, nicméně marně. Na další otázky obžalovaný již odpovídat odmítl.
39. Obžalovaný [REDAKCE] k tomuto skutku uvedl, že v kritické době byl pan [REDAKCE] klientem [REDAKCE], u kterého obžalovaný vykonával koncipientkou praxi a v rámci této zpracovával pro jmenovaného insolvenční návrh. On sám s panem [REDAKCE] neměl žádnou smlouvu uzavřenou, přijal jej jako klienta advokátní kanceláře [REDAKCE], předal mu seznam podkladů, které má donést, aby mohl být vypracován návrh na povolení oddlužení. Část podkladů zřejmě pan [REDAKCE] donesl osobně, část asi vhodil do jejich schránky. Nějaké doklady chyběly a pan [REDAKCE] je na výzvu doplnil. Mezi těmi doklady byl závazek pana [REDAKCE] vůči spoluobžalovanému [REDAKCE] obžalovaný vše zapracoval do návrhu na povolení oddlužení, který tehdy už zřejmě musel podepsat [REDAKCE]. Pokud bylo obžalovanému kladeno za vinu, že měl snad on po předchozí domluvě spolu s obžalovaným [REDAKCE] nechat podepsat fiktivní směnku dlužníka pana [REDAKCE] tak proto není pravda. On sám osobně za vypracování návrhu na povolení oddlužení žádnou odměnu nedostal, tu si účtoval jeho zaměstnavatel.
40. Soud k věci vyslechl svědka [REDAKCE], který uvedl, že z obžalovaných zná jen [REDAKCE], který mu zprostředkoval insolvenční návrh. Do advokátní kanceláře jej poslal děda. On předal podklady a zaplatil za vypracování, možná šlo o 5 000 Kč. Obžalovanému [REDAKCE] nikdy žádné peníze nedlužil, nevzpomíná si, že by po něm chtěl obžalovaný podepsat směnku pro pana [REDAKCE] nebo [REDAKCE] a nemluvili také o tom, že si uplatní nějaká procenta v insolvenčním řízení. Svědek měl několik půjček, které nestíhal platit, proto skončil v insolvenčním řízení. Vždy si půjčoval od bankovních či nebankovních společností, celkem šlo asi o 600 000 Kč. Od fyzické osoby si nikdy nepůjčil. Je pravdou, že si půjčoval peníze na auto, které stálo 65 000 Kč. Zda svědek podepsal někdy nějakou směnku, to si nevybavil, ale pokud mu byla předložena kopie směnky na čísle listu 1063, poznal svůj vlastní podpis, avšak proč je jeho podpis na listině, kde je uvedeno, že dluží

panu [REDACTED] částku 189 350 Kč, to neví. Je pravdou, že měl zdravotní problémy, když mu bylo 20 let, tak pil alkohol každý den po skončení učiliště a problém řešil s lékařem. V léčebně nebyl a nyní již 4 roky abstnuje. Proč jeho dluhy vznikly si už nevybaví, něco málo z půjčených peněz užil i na alkohol. Jeho insolvence skončila asi 3 týdny před okamžikem konání jeho výslechu u soudu.

41. Soud k tomuto skutku vyslechl i paní [REDACTED] matku svědka [REDACTED]. Ta uvedla, že nebyla přítomna jednání jejího syna s obžalovaným [REDACTED], snad k tomu však v jednom případě dojít mohlo, ale ona tam byla jen jako doprovod syna. Neví, zda za poskytnuté služby syn něco platil, neví, že by syn podepsal nějakou směnku či si půjčoval peníze od fyzických osob. Je pravdou, že syn měl po skončení učiliště problémy s alkoholem, které řešil s psychiatrem, přičemž i nějaké dluhy mohly vzniknout již předtím, než začal pít. Ona sama vůbec neví, za co syn půjčené peníze utratil. Po nahlédnutí na kopii směnky č. 1063 uvedla, že si myslí, že podpis na této směnce je podpis jejího syna. Je pravda, že si syn koupil auto, ale neví, jak dlouho to auto měl.
42. Soud dále vyslechl svědka [REDACTED], který k věci uvedl, že zná obžalovaného [REDACTED]. [REDACTED] již nejméně 10 let, neboť mu pronajímá kancelář ve svém domě v [REDACTED] a využívá jeho advokátní služby. Obžalovaného [REDACTED] zná ještě déle, možná 20 let, mimo jiné jako svého zákazníka, protože má více vozidel, která půjčuje, tak půjčoval vozidlo i jemu. Na otázku, zda byl přítomen někdy situaci, kdy by obžalovaný [REDACTED] s někým řešil finanční záležitosti, uvedl, že jednou mu obžalovaný vrátil zapůjčené vozidlo v Plzni na benzínové čerpací stanici Shell a požádal jej, zda by s ním ještě chvíli nesetřval, neboť má u sebe víc peněz, které potřebuje někomu předat. Svědek tedy s obžalovaným poodešel kousek do parku u autobusového nádraží, kde se obžalovaný setkal s nějakým člověkem ve věku 20-25 let hubenější postavy s kšiltovkou, blíže si k popisu nepamatuje. Svědek stál kousek od nich, obžalovaný tomu člověku předal obálku s větší částku peněz, na což mu ten člověk podepsal nějaký papír. Tím celá záležitost pro svědka skončila, on si převzal od obžalovaného vypůjčené vozidlo a odjel.
43. Soud ve věci předvolal k provedení výslechu [REDACTED], který však po zákonném poučení k věci uvedl, že využívá svého práva ve smyslu § 100 odst. 2 tr. řádu a odmítá ve věci vypovídat, navíc uvedl, že je zřejmě vázán i povinností mlčenlivosti, byť už není v registru advokátů.
44. Soud dále k důkazu provedl listiny týkající se insolvenčního řízení vedeného ohledně [REDACTED] (čl. 1029-1076) obsahující jak dnem 21. 7. 2017 advokátem [REDACTED] sepsaný návrh na povolení oddlužení, jehož obsahem bylo i tvrzení o nevykonatelném směnečném závazku ve výši 189 350 Kč vůči obžalovanému [REDACTED] s nedoplatkem splatným dnem 20. 1. 2016, jakož i o rozhodnutí insolvenčního soudu o povolení řešení úpadku jmenovaného dlužníka oddlužením ze dne 19. 10. 2017, včetně přihlášky pohledávky obžalovaného [REDACTED] za [REDACTED] v insolvenčním řízení se shora citovanou pohledávkou ve výši 209 147,85 Kč vyplývající z citovaného směnečného závazku, podaném soudu dne 25. 10. 2017. Směnka je datována dnem 20. 6. 2015 (čl. 1063). Dle sdělení insolvenčního správce [REDACTED] jež bylo zjištěno výslechem insolvenčního správce svědka [REDACTED] (čl. 2139) vyplývá, že insolvenční správce byl pověřen prováděním insolvenčního řízení a sražek v rámci tohoto, kdy obdržel informaci od policie, že v této věci je vedeno trestní řízení a on proto nařídil pozastavit vyplácení sražených částek obž. [REDACTED]. Protože se však delší dobu nic nedělo, opět vyplácení peněz povolil. V současné době bylo už oddlužení ukončeno a obžalovanému bylo vyplaceno celkem 130 701,34 Kč. K dotazu na chování dlužníka [REDACTED] svědek uvedl, že se jej při procházení jednotlivých přihlášených pohledávek ptal, jestli je podpis na směnce jeho, dlužník to potvrdil a nic nepopíral. Žádná pochybnost k této pohledávce tedy nevznikla.
45. Ohledně tohoto skutku ad 6) obžaloby dospěl soud za daného důkazního stavu k závěru, že nelze s jistotou dovodit, že popsaný skutek naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného

činu poškození věřitele dle § 222 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku (ať již ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku resp. ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku), či jiného trestného činu. Stejně jako u skutku 3) obžaloby i zde by podstatou žalovaného jednání a právní kvalifikace muselo být to, že obžalovaní, byť částečně, zmařili uspokojení věřitele jiné osoby tím, že k majetku dlužníka uplatnili neexistující pohledávku a způsobili tak na cizím majetku škodu nikoliv malou. Soud na tomto místě musí zopakovat svou předchozí argumentaci, která spočívá v tom, že nebylo najisto prokázáno, zda závazek dlužníka [REDAKCE] vůči obžalovanému [REDAKCE] [REDAKCE] který byl v insolvenčním řízení, jež zpracoval obžalovaný [REDAKCE], obžalovaným [REDAKCE] přihlášen, skutečně existoval, a v jaké výši a kdy vznikl. Předmětná směnka nebyla v žádném řízení rozporována, a proto byla v insolvenčním řízení uznána jako řádný titul a na podkladě tohoto byly obžalovanému [REDAKCE] zasílány insolvenčním správcem finanční prostředky. Soud tak nemohl než dospět k závěru, že žalované jednání v tomto bodě obžaloby není trestným činem a proto nemohl ve věci rozhodnout jinak, než dle § 226 písm. b) tr. řádu oba obžalované obžaloby zprostit.

46. Se svým nárokem na náhradu škody se řádně a včas přihlásili ohledně bodu 3) obžaloby Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky a ohledně bodu 6) obžaloby společnosti Profí Kredit Czech, a.s., CreditPortal, a.s., Invest Capital Malta Ltd. The Hub, a EOS Investment Česká republika, s.r.o.. Vzhledem k tomu, že soud ohledně viny obžalovaných u těchto dvou skutků rozhodl zprošťujícím výrokem, neměl jinou možnost, než jmenované poškozené odkázat s jejich nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních dle § 229 odst. 3 tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení ke Krajskému soudu v Plzni prostřednictvím soudu zdejšího. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i z části ve prospěch nebo neprospěch obviněného, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve lhůtě k jeho podání nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Plzeň 14. března 2024

Mgr. Boris Valový
samosoudce

